

Ik ontmoette hem voor het eerst tijdens een wandeling door het bos. En niet op een heel charmante manier. Om precies te zijn gooide ik een tak in zijn gezicht. Dat klinkt een stuk onvriendelijker dan het was trouwens. Ik zag een wandelaar met een hond, de wandelaar gooide een stok en de hond durfde niet dichterbij te komen toen hij mij zag. Dus pakte ik de stok op, gooide hem met een boog de andere kant op, en nou ja, daar liep hij dus. Het ene moment maakte hij een wandeling in de herfstzon, het volgende moment lag hij op zijn rug in de modder, gevelde door een stok voor een hond die alweer met zijn baasje doorgelopen was.

Ik rende geschrokken naar hem toe en vroeg of het wel ging. Ik hielp hem rechtop zitten en vroeg hem naar mijn vinger te kijken, omdat ze dat op tv altijd doen als ze willen weten of je een hersenschudding hebt. Omdat ik geen idee had waar het goed voor was, en hij niet scheel naar mijn vinger keek of zo, knikte ik en zei dat hij er weer helemaal bovenop zou komen. Hij stond op en samen klopten we het zand zo goed en kwaad als het ging van zijn kleren af. Ik bood aan om de stomerij te betalen, hij weigerde, en na nog een laatste knipoog wandelde hij verder. Ik dacht dat het daarbij zou blijven.

De tweede keer dat ik hem zag was twee weken later in een kledingwinkel, waar ik heel cliché een sjaal van een rek trok, waarvan hij de andere kant vasthad. Ik wilde net een bitse opmerking maken dat ik eerst was, toen onze ogen elkaar vonden boven het rek. Ik zag zijn blik veranderen van ergernis naar herkenning. Hij grapte dat we er geen gewoonte van moesten maken, en ik zei dat ik nog iets goed te maken had en dat hij het mocht hebben. Hij zei weer dat het toch maar een cadeautje voor een tante was, en uiteindelijk lieten we het allebei hangen. We passeerden elkaar nog een paar keer, en elke keer kreeg ik een glimlach van hem. Toen ik met mijn nieuwe broek aan uit het pashokje kwam was hij verdwenen.

De derde keer was op de bruiloft van mijn beste vriendin. Ik was haar bruidsmeisje, hij was een vriend van de bruidegom. We zaten met elkaar aan tafel, en dat was de dag dat ik voor het eerst een gesprek met hem had. Dat was ook de dag dat ik voor het eerst zijn naam hoorde. Sam. En toen ik voor de derde keer in die onmenselijk mooie blauwe ogen keek, was ik verloren.

‘Misschien moet ik me eindelijk eens aan je voorstellen,’ zegt hij. ‘Ik heet Sam.’ Hij grijpt mijn hand en pompt hem wild op en neer. Zijn enthousiasme, en de grote grijns op zijn gezicht werken aanstekelijk.

‘Ik heet Cyra.’ Hij kijkt precies hetzelfde als de meeste mensen die mijn naam horen. Alleen volgt er bij hem niet: ‘Hoe zijn je ouders daar op gekomen’ of ‘O, dat hoor je niet vaak.’ Hij knikt alleen maar.

‘Cyra,’ herhaalt hij. Hij proeft mijn naam op zijn tong. ‘Cool.’

Dan knikt hij naar de bar.

‘Wil je iets van me drinken, Cyra?’ Hij grijnst. Vast omdat het een open bar is, en alle drankjes op kosten van het bruidspaar zijn.

‘Doe maar cola, alsjeblieft.’ Ik hoop dat de cafeïne me een beetje wakker zal houden, want ik heb in de laatste achtenveertig uur nog geen vijf uur slaap gehad. De voorbereidingen voor de bruiloft waren toch niet zo goed te combineren met mijn werk als ik dacht, maar voor Brechtje had ik het over.

Hij loopt naar de bar en komt even later terug met een glas cola, een sinas, en twee servetjes met in ieder drie bitterballen.

‘Ik dacht dat je wel honger zou hebben, na al die tijd stilstaan tijdens de geloftes.’ Het gezicht dat hij erbij trekt maakt glashelder hoe hij over die geloftes dacht.

‘Oh hou op! Ik dacht dat er nooit een eind aan zou komen.’ Ik kijk vanuit mijn ooghoeken naar Brechtje, mijn - inmiddels getrouwde - vriendin. ‘Ik hou echt ontzettend veel van haar, maar was het nou echt nodig om een half uur door te gaan over wie er voor wie zorgt als ze allebei ziek zijn?’ Sam heft zijn glas en proost in de lucht.

‘In ziekte en in gezondheid. Als er maar iemand voor iemand zorgt, zal het mij helemaal worst wezen.’

We proosten erop met onze frisdrank, en hoe verder de avond vordert, hoe gezelliger het wordt. Af en toe tikt iemand tegen zijn of haar glas om iets te vertellen, maar Sam en ik hebben het te druk met kennismaken met elkaar om te luisteren. Hij is nieuwsgierig, wil alles weten. We lachen om onze eerste ontmoeting, als ik vertel hoe geschrokken ik was en hoe eigenaar en hond gewoon doorliepen alsof er niets aan de hand was. Het lijkt alsof we elkaar al eeuwen kennen en niet pas vandaag voor het eerst echt kennismaken hebben. Ik ben meer aan het woord dan hij, maar hij is een dankbare luisteraar die aan mijn lippen lijkt te hangen bij elk onderwerp dat ook maar ter sprake komt.

Ver na middernacht sta ik op en rek me uit. ‘Ik moet morgen werken,’ gaap ik. ‘Ik kon vandaag geen verlof krijgen dus heb ik met mijn baas afgesproken dat ik morgen eventueel een uurtje later mag komen omdat Brechtje mijn beste vriendin is. Als Brechtje niet per sé had willen trouwen op de dag dat ze elkaar twee jaar kennen, en gewoon morgen was getrouwd was er niets aan de hand geweest. Dan is het weekend en had iedereen gewoon zo lang kunnen blijven als hij wil.’ Hij knikt instemmend, maar waarschijnlijk is hij zelf een van die mensen die gewoon wel kan blijven zo lang hij wil.

De band speelt onverstoorbaar door en het ziet er niet naar uit dat deze avond snel zal eindigen, want de dansvloer is nog helemaal vol. ‘Maar zelfs een uurtje later is nog vroeg, dus ik moet echt weg nu.’ Als ik opsta springt Sam ook van zijn stoel, en alsof hij het zo afgesproken heeft, begint de band ineens een langzaam nummer te spelen. Ik had al uren geleden naar huis moeten gaan. Maar je beste vriendin trouwt maar één keer en wat zijn nou een paar uur slaap op een mensenleven?

‘Je kunt niet weggaan zonder minimaal één keer met me te dansen.’ Ik wil de fantasie niet kapotmaken door te zeggen dat ik helemaal niet kán dansen, maar als ik in zijn armen lig en mijn hoofd tegen zijn schouder rust merk ik dat het helemaal niet uitmaakt. Het lijkt alsof ik nooit iets anders heb gedaan, zo glijden we over de dansvloer. Met zijn armen stevig om me heen vergeet ik alles en geef ik me over aan de bewegingen die hij maakt. Hij draait me in het rond en ik laat me leiden. ‘Dit voelt zo goed,’ fluistert hij in mijn oor. Elk haartje op mijn arm gaat erdoor overeind staan. Nou en of... Ik zou hier de hele nacht mee door kunnen gaan.

Pas als de muziek stopt en ik mijn ogen opendoe, zie ik dat iedereen naar ons kijkt, en dat we als enige paar nog op de dansvloer staan. Het kan Sam zo te zien niet schelen, maar ik ben er niet aan gewend om zo in het middelpunt van de belangstelling te staan. Met rode wangen van schaamte trek ik hem aan zijn arm naar de zijkant van de dansvloer.

‘Ik moet nu echt gaan,’ mompel ik. Ik wil helemaal niet, maar als ik nu niet ga ben ik morgen niets waard.

Sam maakt een hoffelijke buiging, en vanaf de versierde stoelen waar het bruidspaar al de hele avond zit lacht Brechtje me toe en maakt kusgebaren in de lucht.

‘Ik wilde echt dat je nog even kon blijven,’ zegt Sam met een weemoedige blik in zijn ogen.

‘Ja, ik had ook liever verlof gehad, maar helaas waren anderen me voor en kan ik niet verwachten dat iemand terugkomt van haar vakantie om mijn verlof op te vangen. Het is niet anders.’ Hij loopt achter me aan naar de tafel om mijn tasje te pakken.

‘Moet ik met je meelopen naar je auto?’ vraagt hij, en weer verbaas ik me over zijn goede manieren.

‘Lukt wel!’ antwoord ik vrolijk. ‘Maar heel lief dat je het vraagt.’

Ik vis een kaartje uit mijn tasje en steek het hem toe. ‘Bel me maar, dan kunnen we misschien iets drinken samen.’ Hij neemt het kaartje aan en steekt het in zijn zak waarna hij wegloopt in de richting van het toilet. De volgende ochtend red ik het maar nét om op tijd op mijn werk te verschijnen, en loopt de dag niet helemaal zoals hij zou moeten. Ik vergeet suiker in de koffie van mijn bazin te doen, en als ze een bespreking met een van onze grootste

klanten heeft, breng ik de verkeerde mappen naar binnen. Die ene dans met Sam, die overliep in een volgende, en uiteindelijk doorging tot er geen muziek meer was, had ervoor gezorgd dat ik véél te laat thuiskwam. Maar het was het waard. Nadat ik alle speldjes uit mijn bruidsmeisjeskapsel had gepeuterd, mijn make up afgewassen had en een douche had genomen om de laatste restjes bruiloft van me af te wassen, ging de zon alweer bijna op. Daar hielp dat uurtje later komen ook niet echt.

‘Cyra heeft haar dag niet,’ legt Simone de man uit, terwijl ze me waarschuwend over haar bril heen aankijkt. ‘Maar ze gaat nu meteen de goede mappen halen en dan kunnen we verder waar we gebleven zijn.’ Ik haast me naar de dossierkast om even later de gevraagde mappen op tafel te leggen.

‘Kan ik anders nog iets voor u doen?’ Simone schudt met haar hoofd.

‘Ik red het verder wel alleen. Ga jij maar wat eerder naar huis, en geniet van je vervroegde weekend. Zorg dat je maandag weer fris en fruitig bent.’ Ik knik dankbaar. Slapen. Als ik vannacht eindelijk een paar uur kan slapen ben ik morgen weer helemaal de oude. Desnoods zal ik het hele weekend in bed doorbrengen. Gelukkig is Simone een erg begripvolle baas. Of misschien heeft ze gewoon liever niet dat ik nog meer fouten maak waar grote klanten bij zijn. Welke van die twee het ook is, het kan me niets schelen, besluit ik als ik de deur van kantoor een paar uur vroeger dan de bedoeling was achter me dichttrek.

In de auto merk ik pas hoe moe ik eigenlijk ben. Nu de koffie is uitgewerkt en mijn ogen af en toe gewoon dichtvallen. Ik zet de radio keihard aan en laat de koude wind die door het raampje waait me wakker houden. Het zal nu snel winter worden. Van het ene op het andere moment is de herfst verdwenen en zijn gezellige vallende blaadjes vervangen door rukwinden en slagregen. Ik zing de Macarena zo hard als ik kan mee. Hebben de mensen die weggedoken in hun jas en sjaal mijn auto met de ramen wagenwijd open langs zien rijden ook wat te lachen. Ik ben in elk geval weer voor een tijdje wakker.

Een half uur later buk ik me om de post van de vloer te rapen. Ik blader snel de rekeningen door en als er niets is dat meteen aandacht nodig heeft, gooi ik het op de eettafel en schop ik mijn schoenen uit voor ik me op de bank laat vallen. De verleiding om gewoon mijn benen op te trekken en op de bank te gaan slapen is groot, maar dan verga ik morgen van de rugpijn. Een snerpnd geluid schalt door de heerlijk stille kamer. Het whatsappbericht is afkomstig van Sam, zie ik aan zijn profielfoto.

*Morgen 20.00 tapas en het gesprek van gisteren afmaken? Ik trakteer en kom je halen.*

Ik stuur een duimpje en mijn adres en net als ik mijn telefoon op tafel wil leggen gaat hij opnieuw af. Dit keer is het een gesprek en mijn hart slaat even een slag over. Maar hij is het niet. Het is mijn zusje. En die belt nóóit zomaar. Misschien moet ik gewoon doen of ik het niet heb gehoord. Het geluid uitzetten en gaan slapen. Ik weet al dat dat toch niet gaat lukken. Dan lig ik de rest van de dag wakker, me afvragend wat ze wat wilde, omdat ik weet dat ze niet zomaar belt. En dus druk ik op het groene hoorntje.

‘Mila! Hoi.’ Ik prop het kussen in mijn rug een beetje hoger terwijl ik naar het gesnik van mijn zusje luister. Dit zal nog wel een tijdje gaan duren. Ik klem de telefoon tussen mijn oor en mijn schouder en laat mijn hoofd tegen de bank rusten. Af en toe grom ik iets dat best voor ‘Ja’ of ‘Nee’ kan doorgaan. Iets met een jongen, en een afspraak, en...

‘Luister je wel?’ Ik schrik op.

‘Natuurlijk luister ik.’ Natuurlijk luisterde ik dus helemaal niet. Ik heb geen idee waar ze het over heeft. Hopelijk vraagt ze niet wat...

‘Wat zei ik dan?’

Shit. Hoe zeer ik ook mijn best doe, ik geloof dat ik weggedommeld was.

‘Ja daaag, Mila, als we zo gaan beginnen dan kan ik net zo goed ophangen.’ Ik ben veel te moe om me druk te maken over of ik de gevoelens van mijn zusje kwets door niet naar haar te luisteren. Mila slaakt een geïrriteerde zucht.

‘Ik hang al op. Ik bel mam wel. Misschien dat die wel tijd voor me heeft.’

De verontschuldiging blijft in mijn keel hangen omdat ze al opgehangen heeft. Dan maar niet. Ik zet het geluid uit en gooi hem naast me op de bank. Tijd om te gaan slapen. Mijn lichaam voelt loodzwaar als ik even later het de trap op hijs. Ik krijg mijn armen bijna niet omhoog om mijn trui uit te trekken, en uiteindelijk beland ik met mijn kleren aan in bed. Gewoon even vijf minuutjes. Dan trek ik alles uit en kruip ik onder de dekens. Alleen maar even...

Als ik mijn ogen open doe is het donker. Het voelt alsof ik een hele nacht geslapen heb, maar volgens de wekker is het pas half twee. Ik had toch wel verwacht dat ik minimaal tot morgenochtend door zou slapen. Met een zucht knip ik mijn nachtlampje aan en pak het boek dat ik aan het lezen was van mijn nachtkastje. Dan maar even lezen tot ik weer in slaap val. Pas als ik me achterover laat vallen zie ik dat ik nog steeds helemaal aangekleed bovenop mijn dekbed lig. Ik trek alles uit en gooi het naast mijn bed neer. Als ik het shirt dat onder mijn kussen ligt aangetrokken heb vlij ik me onder het dekbed en sla het boek open.

Het duurt verbazingwekkend lang voor mijn ogen weer dichtvallen, alsof ik helemaal niet moe meer was, maar uiteindelijk lukt het toch. Als ik mijn ogen voor de tweede keer open doe is het gelukkig licht. Weliswaar pas half acht s' ochtends, maar in elk geval een beter tijdstip dan half twee. Ik gooi mijn benen over de rand van mijn bed en trap op de kleren die ik daar vannacht heb achtergelaten. Ik neem ze mee naar de badkamer en gooi ze met een zwaai in de wasmand. Vanavond heb ik een afspraakje met de leukste jongen sinds tijden, en dan kan ik niet aankomen met kleren waar ik in geslapen heb.

Beneden neem ik een grote mok chocomel. Mijn maag rammelt alsof ik drie dagen niet gegeten dus steek ik mijn hand ook nog in de beschuitbus waar ik mijn ontbijtkoek bewaar voor ik voor de tv neerplof. Ik kijk nooit tv in het weekend, en het verbaast me dan ook niets dat er helemaal niets op is. Een of andere pastoor die iets staat te schreeuwen, een herhaling van een soap die ik niet volg, en een hele hoop programma's die je spullen willen aansmeren of je dure 0900 nummers willen laten bellen om je toekomst te laten voorspellen. Nou, daar heb ik die nep-mediums niet voor nodig. In mijn toekomst zit een enorm leuke jongen met de blauwste ogen die ik ooit heb gezien, en ik ga vanavond met hem eten.

Daar zit ik dan. Het is weekend, normale mensen kunnen uitslapen, maar ik zit om acht uur al op de bank voor tv. Een beetje lusteloos zap ik door het Netflix menu heen, en voor ik het weet zit ik tot over mijn oren in een of ander zoetsappig liefdesverhaal dat vast en zeker een happy end heeft. Als het lunchtijd is, maak ik roerei voor mezelf en als ik die op mijn bord laat glijden, krijg ik plotseling zin in een warm bad. Met het bord in mijn handen loop ik naar boven en draai de kraan open. Heerlijk decadent, zomaar midden op de dag een bad nemen. Ik eet mijn roerei zittend op de wasmand terwijl ik kijk naar hoe mijn bad volloopt.

Het ei smaakt een beetje naar lavendel, door de badolie waarmee ik over mijn vingers heb geknoeid, maar dat mag de pret niet drukken. Ik roer met mijn tenen door het warme water en verheug me op vanavond. Wat een verschil met de afgelopen dagen. Wat een paar uur slaap niet met een mens kunnen doen. Langzaam laat ik het shirt van me af glijden en voel met mijn teen of het badwater niet te heet is. Een klein beetje misschien, maar er is mee te leven. Ik laat me helemaal zakken tot het warme paarse water me helemaal omhult en draai mijn haar in een knot op mijn hoofd voor ik me naar achteren laat zakken.

Van heel ver dringen er geluiden tot me door, die niet in mijn vredige, ontspannen onderwaterwereld thuishoren. Ik hoor mijn naam, en paniekerig geschreeuw. Het water is flink afgekoeld en de badkamer ruikt nu niet meer naar lavendel, maar naar iets veel ergers.

Iets dat prikt in mijn neusgaten, en dat tot mijn schrik ruikt alsof er iets in brand staat. Het kost twee pogingen om uit de badkuip te komen, die ook nog extra glibberig is door de lavendelolie, maar dan sta ik op mijn blote voeten op de badmat te rillen.

‘Cyra? Waar ben je? Is alles goed met je?’ Mijn slaperige hersens hebben nog niet helemaal door wat er aan de hand is, als ineens de badkamerdeur openvliegt en met een klap tegen de muur slaat waardoor er schilfers van de tegels afspringen. Maar dat is niet waar ik naar kijk. Voor me staat de eigenaar van die prachtige blauwe ogen waar ik gisteren bijna in verdronk, met zijn blik strak op mij gericht... En ik ben spiernaakt.

Hij laat zijn ogen een kort moment over mijn lichaam glijden maar heeft dan het fatsoen om zich om te draaien. Het valt me op dat hij een natte doek om zijn hand heeft, en ineens hoor ik ook andere geluiden van buiten de badkamer binnendringen. Het klinkt als mijn wekker, maar in combinatie met de stank die erger is geworden toen de deur openging is het meteen duidelijk: Het is mijn rookmelder. Ik sla zo snel mogelijk een badhanddoek om me heen en schiet in mijn pantoffels. ‘Wat is er aan de hand?’ krijs ik over het geluid van de rookmelder heen. Nu hij me gevonden heeft is hij ineens de rust zelve en klimt hij eenmaal beneden zelfs op een stoel om de rookmelder uit te zetten.

‘Je bent niet verbonden met een of andere centrale zodat er zo meteen een brandweerwagen aan de deur staat en twintig stoere brandweermannen je hier staan te bekijken met alleen een handdoek aan?’

Ik schud mijn hoofd en neem dan geschrokken de ravage in me op. Er ligt een zwartgeblakerde theedoek op het aanrecht naast het fornuis, en de pan waar ik het ei in gebakken heb ligt nog na te roken op de vloer. Een paar van de lamellen zijn gedeeltelijk gesmolten, en er zitten roetvlekken op mijn plafond. Je hebt niet veel fantasie nodig om te bedenken wat er hier is voorgevallen.

‘Ik heb aangebeld. En ook geklopt. En toen rook ik een brandlucht. Ik keek door het keukenraampje en zag de rook en het vuur, en toen heb ik het ruitje van je voordeur ingeslagen omdat ik je nergens zag. Ik dacht dat je bewusteloos was door de rook.’ Het is bijna niet te geloven dat ik niet gehoord heb hoe iemand pal onder me een ruit insloeg. De rook prikt in mijn keel en de geur maakt me misselijk. Er zit niet anders op dan de ramen wagenwijd open te zetten om de vette zwarte rook naar buiten te jagen en te hopen dat de burens niet alsnog de brandweer bellen als ze de pluimen uit mijn keuken zien komen.

Gelukkig weten ze dat ik niet kan koken, en zijn ze wel wat gewend als het om mijn kookkunsten, of het gebrek daaraan gaat.

‘Toen heb ik dus die bak met afwaswater daar gebruikt om die doeken nat te maken en hem daarna over het vuur leeggegooid.’ Het zal vast niet brandweer technisch goedgekeurd zijn, en mijn handdoeken kan ik wel weggooien, maar hij heeft in elk geval erger voorkomen. ‘Wat kom je hier eigenlijk doen?’ vraag ik, en ik trek de handdoek nog wat dichter om mijn lijf. ‘We hadden toch pas vanavond afgesproken?’

Hij kijkt me niet begrijpend aan. ‘Dus je hebt me niet laten zitten?’

Nu ben ik degene die het niet begrijpt. ‘We hebben een afspraak voor vanavond,’ zeg ik, en Sam schudt zijn hoofd.

‘Zaterdag!!’

Wat is dat toch met die mannen, dat ze altijd gelijk moeten hebben?

‘Dat zeg ik toch. Vanavond. Zaterdag. Jeetje, wat kun jij moeilijk doen.’ Ik gooi gefrustreerd mijn handen in de lucht en kan daarna nog net de randen van de badhanddoek vastgrijpen voor hij op de grond valt. Misschien moet ik dat gebaar maar alleen maken als ik kleren aan heb.

Sam staat middenin de kamer en hij zwaait met zijn eigen telefoon. ‘Ik stond hier gisteren voor de deur, en alles was donker. Ik ben om het huis heen gelopen en zag nergens een teken van leven. Ik appte je, maar je reageerde niet. Ik belde je, maar je nam niet op. Ik ging ervan uit dat je je bedacht had, en ik ben naar huis gegaan. Kijk maar op je telefoon, dan kun je het zelf zien.’ Er begint ineens iets te dagen. Ik zette het geluid uit na het gesprek met Mila, en gooide de telefoon daarna op de bank. En toen... Er was een dominee die preekte op tv vanochtend...

‘Ik ben naar bed gegaan,’ mompel ik. ‘En toen heb ik geslapen tot twee uur s’ nachts.’ Sam schakelt sneller dan ik. ‘Dat meen je niet,’ zegt hij. Met een paar snelle stappen ben ik bij de bank en daar steekt mijn telefoon inderdaad tussen de leuning en de kussens, waar ik hem vanochtend tijdens mijn Netflix avontuur niet had zien zitten. Er zijn inderdaad een lading gemiste gesprekken, gemiste appjes en allemaal zijn ze afkomstig van hetzelfde nummer. Zijn nummer.

‘Je hebt de klok rond geslapen,’ zegt Sam lachend, terwijl ik ondertussen door zijn berichten scroll. Ik kijk hem ongelovig aan.

‘Wil je zeggen dat het...’ Hij lacht nog harder.



‘Het is zondag. Je bent vrijdagavond naar bed gegaan en je hebt tot zaterdagochtend aan een stuk door geslapen. Door onze afspraak heen, en toen je midden in de nacht om twee uur weer wakker werd, dacht je dat het zaterdag was terwijl het in werkelijkheid al zondag was.’ Hij ziet er zo opgelucht uit dat ik in lachen uitbarst.

‘Wees niet bang Sam, ik heb je niet gedumpt voor ons eerste officiële afspraakje.’

Hij wijst naar mijn telefoon.

‘Dan mag je die nu wel wissen hoor. Dan is dat niet meer belangrijk.’ Hij reikt naar mijn telefoon maar mooi niet dat hij die in zijn handen krijgt. Niemand komt aan mijn telefoon. Zeker niet om berichtjes te wissen die hij zo te zien heel erg graag verborgen wil houden. Mijn ogen glijden over de eerste paar berichten, waar hij nog dacht dat ik hem had laten stikken. Langzaam maar zeker werden de berichten wanhopiger toen hij leek te beseffen dat ik de deur niet open zou doen. Als ik de laatste heb gelezen kijk ik hem aan en ik zie hoe zijn adamsappel op en neer gaat als hij slikt. Zijn blauwe ogen bijten zich vast in mijn grijze. *Ik dacht dat het klikte tussen ons. Ik vind je heel erg leuk en het is jammer dat dat niet wederzijds is.*

‘Het is wel wederzijds,’ mompel ik, zonder mijn blik los te maken van de zijne. ‘Heel erg wederzijds zelfs.’ Hij ademt tussen zijn tanden door en doet zijn ogen even dicht van opluchting. Pas als hij een paar stappen in mijn richting zet en ik me al bijna in zijn armen laat vallen realiseer ik me wat ik aan heb. Of wat ik niet aan heb, beter gezegd.

‘Wat zeg je ervan als ik even kleren ga aantrekken, en dat jij en ik dan gezellig ergens iets gaan drinken om dat etentje van gisteren goed te maken? En dan trakteer ik.’

Zijn blauwe ogen fonkelen.

‘Doen we. Maar alleen als we daarna iets gaan eten, en dan trakteer ik.’ Hij kijkt naar de rotzooi in de keuken en de nog nasmeulende resten waar nog een beetje rook vanaf komt.

‘Want jou laten koken lijkt me een beetje slecht voor mijn gezondheid.’ Hij trekt zijn wenkbrauw op en kan nog net de schoen ontwijken die vanuit de woonkamer naar zijn hoofd vliegt.

Heb jij genoten van 'Tijd voor liefde'?

Dan is 'De mooiste dag van je leven' misschien ook iets voor jou! Die verschijnt in Juni bij Luitingh sijthoff! Voor vragen en opmerkingen: [info@tamarahaagmans.nl](mailto:info@tamarahaagmans.nl)

